

Sygn. akt: I C 197/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nidzicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Elżbieta Gembicka
Protokolant:	st.sekretarz sądowy Anna Soboń-Kuklińska

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2017 r. w Nidzicy

sprawy z powództwa Zakładu (...) w K.

przeciwko T. K. (1), M. K.

o zapłatę

I. powództwo oddała,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 917,00 zł (słownie: dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 197/17

UZASADNIENIE

Powód **Zakład (...)** z siedzibą w K. wniósł pozew o zasądzenie od pozwanych **M. M. i T. K. (1)** kwoty 1.623,66,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 270,61 zł od dnia 16 lipca 2016 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.353,05 zł od dnia 16 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym także kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że dnia 01 października 2015 roku strony zawarły umowę o dostawę energii cieplnej. Na jej podstawie powódka zobowiązała się do dostarczania energii do lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w K., a pozwany zobowiązał się do uiszczenia opłat z tego tytułu. Strony miesięczną opłatę określili na kwotę 270,61 zł brutto, płatną na podstawie wystawianych przez powódkę faktur Vat. W związku z powyższym powód wystawił faktury vat nr : (...), (...), (...), (...), (...) oraz (...). Pozwani nie uregulowali należności w terminie w związku z tym powstała zaległość.

W dniu 23 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy w Nidzicy I Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt I Nc 88/17, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwani M. K. i T. K. (1) w ustawowym terminie wnieśli sprzeciw od nakazu zapłaty i wnieśli o oddalenie powództwa w całości.

W złożonym sprzeciwie pozwani wskazali, że dochodzone roszczenie jest bezzasadne, nie oparte na żadnej podstawie prawnej i podlega oddaleniu. Wskazali, że w dniu 29 kwietnia 2016 roku złożyli wniosek o rozwiązanie indywidualnej umowy o dostawę energii cieplnej z dnia 01 października 2015 roku za potwierdzeniem odbioru. Do końca obowiązującej umowy tj. do maja 2016 roku zgodnie z umową regulowali opłaty na bieżąco w terminie. Po wygaśnięciu umowy pozwani zdemontowali urządzenia grzewcze i odłączyli się od instalacji centralnego ogrzewania. Pozwani o braku możliwości rozwiązania umowy ze strony powoda poinformowali Powiatowego Rzecznika Konsumentów w N. który stwierdził, że doszło do skutecznego rozwiązania przedmiotowej umowy. W związku z rozwiązaniem umowy, żaden pracownik czy też przedstawiciel powoda nie był w lokalu pozwanych w celu skontrolowania czy faktycznie nastąpiło odcięcie się od instalacji centralnego ogrzewania pomimo próśb pozwanych.

Powód ustosunkowując się od złożonego sprzeciwu od nakazu zapłaty wskazał, że w dalszym ciągu w pełni podtrzymuje żądanie pozwu. Wskazał, że dochodzi należnej opłaty za dostarczoną energię ciepłą za miesiące VI, VII, VIII, IX 2015 roku oraz VI 2016 roku, a zatem przed rzekomym rozwiązaniem umowy z dnia 01 października 2015 roku.

Powód odnosząc się do rozwiązania umowy przez pozwanych wskazał, że wniosek ten był bezskuteczny wbrew twierdzeniom pozwanych i nie doszło do rozwiązania umowy z końcem maja 2016 roku, o czym pozwani byli wielokrotnie informowani przez powódkę. Powód wskazał, że lokal pozwanych jest wielorako powiązany nieruchomością budynkową, tak elementami technicznymi i konstrukcyjnymi. Tym samym wbrew twierdzeniom pozwanych instalacja i urządzenia centralnego ogrzewania w przedmiotowym budynku nie dają możliwości samodzielnego ogrzewania lokalu jak i jego odłączenia od instalacji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwani są właścicielami lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w K., przy ul. (...) o powierzchni użytkowej (...)m².

W dniu 01 października 2015 roku pozwani M. i T. K. (1) zawarli na czas nieokreślony umowę o dostawę energii cieplnej z Zakładem (...)w K.. Zgodnie z § 3 umowy opłata miesięczna za dostawę ciepła do lokalu i powierzchni części wspólnej budynku wynosić będzie 220,01 zł netto – 270,61 zł (brutto). Natomiast zgodnie z § 14 ust. 2 stronom przysługuje prawo rozwiązania przedmiotowej umowy za uprzednim 1- miesięcznym wypowiedzeniem złożonym w formie pisemnej lub w każdym czasie za obopólną zgodą stron.

W trakcie trwania obowiązującej umowy pozwani dokonywali płatności na rzecz powoda tyt. zużycia za energię ciepłą.

W dniu 29 kwietnia 2016 roku pozwani złożyli u powoda wniosek o rozwiązanie indywidualnej umowy o dostawę energii cieplnej z dnia 01 października 2015 roku z zachowaniem 1 miesięcznego okresu wypowiedzenia zachowując tryb przewidziany przedmiotową umową. Pozwani we własnym zakresie dokonali zdjęcia grzejników oraz zaplombowania wejścia instalacji centralnego ogrzewania wchodzących i wychodzących z ich lokalu mieszkalnego.

Powód w piśmie z dnia 24 maja 2016 roku w odpowiedzi na przedmiotowy wniosek pozwanych wskazał, że nie jest możliwe odłączenie lokalu pozwanych od instalacji centralnego ogrzewania, ponieważ budynek w którym znajduje się lokal wyposażony jest w jednolity system grzewczy.

W związku z zamiarem odłączenia się pozwani zwrócili się z wnioskiem do współwłaścicieli nieruchomości położonej przy ul. (...) o wyrażenie zgody na odłączenie się od centralnego ogrzewania zainstalowanego w budynku. Wszyscy współwłaściciele wyrazili zgodę na odłączenie lokalu nr (...) od instalacji CO.

Pozwani w związku z powyższym zainstalowali w swoim lokalu elektryczne panele grzewcze.

Powódka w dniu 02 czerwca 2016 roku wystawiła fakturę VAT nr (...) na rzecz pozwanych tyt. dostawy energii cieplnej za okres VI 2016 roku na kwotę 270,61 zł. Następnie w dniu powód wystawił kolejną fakturę VAT nr (...) na kwotę

270,61 zł tyt. Dostawy energii cieplnej za okres VII 2016 roku. Powód w dniu 13 lipca 2016 roku wystawił następujące 4 faktury VAT o nr (...) opiewające na kwotę po 270,61 zł odpowiednio tytułami za zużycie energii cieplnej za okres IX 2015, VIII 2015, VII 2015 oraz IV 2015.

Powód pismem z dnia 06 września 2016 roku wystosował do pozwanych ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty którym wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 1.353,05 zł.

Dowody: umowa o dostawę energii cieplnej [k. 12-15]; faktury VAT [k.15-20]; przedsądowe wezwanie do zapłaty [k. 21-22]; wniosek o rozwiązanie umowy o dostawę energii cieplnej [k. 47]; odpowiedź powoda [k. 48]; wniosek o wyrażenie zgody na odłączenie się od CO [k. 80]; zeznania T. K. (2) [k. 83-83v].

Sąd zważył co następuje:

Powództwo powyższe nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 353 § 1 kc zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił przysługującego mu roszczenia. Zgodnie z ogólną zasadą wskazaną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok SA we Wrocławiu z 18 stycznia 2012 r., I ACa 1320/2011, SIP nr 1108777, Lexis.pl nr 3050739).

W niniejszej sprawie podstawą dochodzonego przez powoda roszczenia jest umowa z dnia 01 października 2015 r. zawarta pomiędzy powodem a pozwanymi. W jej treści wyraźnie zostało wskazane, że dostawca zobowiązuje się dostarczyć odbiorcy tj. pozwanym energię ciepłą do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w K. przy ul. (...). W umowie przewidziano również tryb jej rozwiązania z którego to skorzystali pozwani składając wniosek w tym zakresie opatrzony datą 29 kwietnia 2016 roku.

Wnioskując z tego należy, że umowa z dnia 1 października 2015 roku ma moc wiążącą tylko w stosunku do powódki i pozwanych w dacie jej obowiązywania czyli od 01 października 2015 roku do końca maja 2016 roku. Żadne postanowienia umowne nie uprawniają powoda do dochodzenia należności od pozwanego, za wcześniejszy okres tj. do wystawienia faktur naliczających opłatę za pobór energii cieplnej za okres od lipca do września 2015 roku, jak również dochodzenia opłaty już po wypowiedzeniu umowy tj. za okres czerwiec-lipiec 2016 roku. Przy czym wskazać należy, że pozwani przed dniem 01 października 2015 roku nie mieli podpisanej żadnej umowy z powodem o dostarczenie energii cieplnej, a w dniu 29 kwietnia 2016 roku doszło do skutecznego rozwiązania w/w umowy zawartej w dniu 01 października 2015 roku.

W przedmiotowej sprawie Sąd nie doszukał się również podstawy, która sugerować by mogła, że pozwany w sposób nielegalny pobierał od powoda energię ciepłą ,co rzutować by mogło na obciążenie ich opłatą za bezumowne pobieranie energii cieplnej.

Według art. 140 kc, w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego właściciel może, z wyłączeniem innych osób, korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem swego prawa, w szczególności może pobierać pożytki i inne dochody z rzeczy. W tych samych granicach może rozporządzać rzeczą.

A zatem, przepis art. 140 kc statuuje własność jako rzeczowe prawo podmiotowe stanowiące najszerszą, prawną formę korzystania z rzeczy. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 1997 roku, właścicielowi wolno czynić

ze swoją rzeczą wszystko, co nie jest zabronione przez ustawy, zasady współżycia społecznego i co nie pozostaje w sprzeczności ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem prawa (vide: III CZP 36/97).

W poruszonym zagadnieniu istotne znaczenia miała natomiast kwestia zgody współwłaścicieli nieruchomości przy ul. (...) na odłączenie się pozwanych od instalacji centralnego ogrzewania, co znajduje uzasadnienie w treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 1997 roku wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 36/97 publik. OSNC 1998/1/4.

W tym zakresie pozwani przedstawili niezbędne dokumenty w tym listę podpisaną przez wszystkich właścicieli mieszkań w budynku położonym przy ul. (...) w K., na odłączenie od instalacji centralnego ogrzewania mieszkania nr (...) stanowiącego własność pozwanych.

Ponadto odnosząc się do sfery dowodowej, stwierdzić należy, że nie ma podstaw do przyjęcia, że w okresie od końca maja 2016 r. pozwani korzystali z energii dostarczonej przez powoda, bowiem powód w tym zakresie nie przedstawił żadnych dowodów w postaci konkretnych pomiarów, wyliczeń, które wskazywałyby, że w mieszkaniu pozwanego następował pobór ciepła oraz ogólnie nie wykazał kiedy zakończył się sezon grzewczy.

W konsekwencji po stronie pozwanych w chwili wnoszenia powództwa nie istniała żadna umowna podstawa, która nakładałaby na nich obowiązek do zapłaty dochodzonej pozwem należności głównej, odsetek oraz opłaty naliczonej za pobór energii cieplnej co uzasadniało by wystawienie faktur przez powoda.

Z powyższych względów Sąd powództwo oddalił.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt II sentencji wyroku w oparciu o art. 98 kpc oraz § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.), na które składają się następujące kwoty: 17 zł tyt. opłaty od pełnomocnictwa oraz opłata adwokacka w wysokości 900,00 zł